

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΒΑΛΛΑΧΑΔΩΝ

Μεταξὺ τῶν πόλεων Σιατίστης, Καστορίας καὶ Γρεβενῶν τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ὑπῆρχον πέντε ἕως ἕξ χωρία τουρκικά,¹ τὰ ὅποια ὠμίλου καθαρὰ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν χωρὶς νὰ γνωρίζουν οὔτε γρῦ τουρκικά. Αὐτοὶ ἔφυγαν ὡς ἀνταλλάξιμοι στὰ 1923. Ὀνομάσθησαν Βαλλαχᾶδες ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ὄρκον βάλλαχί, δηλ. μὰ τὸν Θεόν, διεκρίνοντο δὲ διὰ τὴν ἐργατικότητα, τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν λιτότητά των. Σχέσεις εἶχον μόνον μὲ τοὺς Ἑλληνας χριστιανούς, μισοῦσαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Τουρκαλβανούς, ὠρκίζοντο εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας, ἔδιδον λάδι εἰς τὰ παρακλήσια, ἤναπτον κηριὰ εἰς τὰ εἰκονίσματα, διασκέδαζαν μὲ τραγούδια ἑλληνικά καὶ δὲν τοὺς ξεχώριζε τίποτε ἀπὸ τοὺς χριστιανούς· μόνον ποῦ ὠνομάζοντο Τοῦρκοι. Οὔτε γράμματα τουρκικά ἐγνώριζον οὔτε προσερχάζ.

Τώρα πότε ἔγιναν Τοῦρκοι; Οἱ ἱστορικοὶ ἄς ἀποφανθοῦν. Ἡμεῖς ἐκ παραδόσεων γνωρίζομεν ὅτι ἐτούρκευσαν περὶ τὸν ΙΖ' αἰῶνα, ἀφοῦ καὶ ἐπίθετα μέχρι σήμερον ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν γειτονικῶν χριστιανικῶν χωρίων. Δηλαδὴ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν εὗρισκοντο μὲ τὸ αὐτὸ ἐπίθετον χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι, μὲ χωράφια ἀδελφομοίρια καὶ μεταξὺ των ἐγνώριζαν ὅτι ἦσαν ἐξαδέλφια τρίτα, τέταρτα ἢ καὶ πέμπτα. Κατωτέρω παραθέτομεν μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια, ποῦ τραγουδοῦσαν.

1.

*Ἐφές στὸ ὄνειρό μου καὶ στὸν ὕπνο μου
ἦρθε μὰ μαυρομμάτα καὶ μὲ ξύπνησε.
Ξυπνῶ καὶ δὲν τὴ βλέπω, κλαίγω, λιποθυμῶ,
τὰ ροῦχα μου ξεσχίζω καὶ τὰ βλαστημῶ.
Στὴ στράτα,² ποῦ πηγαίνω, βροῖσκω ἓνα δεντρί,³
στὰ μῆλα φορτωμένο καὶ πάνω μὰ ξανθειά.
Κάνω νὰ πάσω μῆλο, πιάνω τὸ χέρι της,
Χριστέ καὶ Παναγιά μου, νὰ γένω ταῖρι της.
Κάνω νὰ πιάσω φύλλο, πιάνω τὸ στήθο της,
Χριστέ καὶ Παναγιά μου, νὰ μπῶ στὸ στρῶμα της.*

¹ [Ὁ συγγραφεὺς ἐννοεῖ μουσουλμανικά. — Σ. τ. Δ.]

² Στὸ δρόμο

³ ἢ μιὰ μηλιά.

2.

Ἐσύ ὄσαι παντρεμένη—μωρὴ Σιέγκου—
 ἔχεις καὶ παιδιά,
 τὸν ἄντρα σου τὸν φαρμακῶνεις, φαρμάκι τὸν ποτᾶς,¹
 καὶ τὰ παιδιά τ' ἀφήνεις γῦρο στὴ γειτονιά,
 στὸ Μπουγατοκὸ νὰ πάνης, στὸν Τούλα κираτζῆ,
 νὰ στείλῃς ἓνα γράμμα καὶ μιὰ πικρὴ γραφή,
 νὰ στείλῃς τοῦ Χαλίλη, γρήγορα νὰ ἐρθῆ.
 «Νύχτα μέρα νὰ κάνης—Χαλίλη μου—
 στὸ σπίτι νὰ βγεθῆς.
 Μᾶς πάτησαν οἱ κλέφτες—Χαλίλη μου—
 μᾶς πῆραν τὸ βρακί,
 τὸ κρέμασαν στὸ τσινάρι Χαλίλη μου—
 νὰ σκάζουν² οἱ ἐχθροί.

3.

Σαράντα πέντε Κυριακὲς κ' ἐξήντα δυὸ βδομάδες
 δὲν εἶδα τὴν ἀγάπη μου, δὲν εἶδα τὴν καλή μου.
 Μιὰ Κυριακίτσα τὸ πρωτὶ τὴν εἶδα στολισμένη,
 μὲ δυὸ μαντήλια στὸ λαιμὸ καὶ τέσσερα στὰ χέρια
 καὶ στὸ χορὸ, πὸν χόρευε, ὄλο μπρουνστὰ τραβοῦσε,
 καὶ μὲ τὸ μάτι τὴν βαρῶ καὶ μὲ τὰ χεῖλη τὴν λέω.
 «Ποῦ ὄσαν ἱψές, ποῦ ὄσαν προχθές, ἀγάπη μου;³
 —Ἰψὲς ἤμουν στὴν μάννα μου, προψὲς στὴν ἀδεροφή μου,
 καὶ τώρα μείναμε τὰ δυὸ, τὰ δυὸ τ' ἀγαπημένα,
 καὶ φίλησε κὶ ἀγκάλιασε, ὡς πού νὰ ξημερώσῃ,
 ὡς πού νὰ βγῆ ὁ Ἀὐγερινὸς κ' ἡ Πούλια μὲ τ' ἀστέρια.»

4.

Τ' ἀκούσατε, [τὸ μάθατε]⁴ τί γένικι τούτην τὴν ἐβδομάδα;
 Χασάν βεης παντρεύεται καὶ παίρνει τὴν Ἀρζούλα.
 Τὴν παίρνει μὲν κὶ μιὰ βραδειά, ἓνα Σαββάτο βράδυ.
 Τρεῖς μέρες κἀμνει τὴ χαρά, τρεῖς μέρες, τρεῖς βδομάδες,
 τὴν Κυριακὴ σηκώνεται κρᾶζει τὸν πεθερὸ του.

¹ Ἦ στ. ἄμετρος. Διορθωτέος :

τὸν ἄντρα σ' φαρμακῶνεις, φαρμάκι τὸν ποτᾶς.—Σ.τ.Δ.]

² Ἦ νὰ χ α ἰ ρ ω ν τ α ι. [Γοῦτο προτιμότερον.—Σ. τ. Δ.]

³ Ἦ στίχος ἀτελής.—Σ.τ.Δ.]

⁴ [Πλεονάζει.—Σ.τ.Δ.].

δὲ τῶν περιηγήσεων αὐτοῦ ἐξέθεσεν εἰς τὸ πολὺ γνωστὸν βιβλίον του Voyage de la Grèce, ἔκδοθὲν εἰς πρώτην ἔκδοσιν τὸ 1820. Ὁ Rouqueville, ὡς εἶπον, δὲν διμιλεῖ περὶ Βαλλαχάδων οὔτε καὶ λέγει ὅτι ἐχρησιμοποιοῦν Τούρκοι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διμιλεῖ ὅμως περὶ μεγάλῃς ἀνακαλύψεως, τὴν ὁποίαν ἔκαμε, Τούρκων Βαρδαριωτῶν, οἵτινες εἶναι γνωστοὶ ἐκ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας.¹ Ὅτι ὅμως οἱ Βαρδαριῶται οὗτοι τοῦ Rouqueville εἶναι οἱ Βαλλαχᾶδες προκύπτει ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι κέντρον αὐτῶν κατὰ τὸν περιηγητὴν εἶναι ἡ Ἀνασελίτσα μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν χωρίων,² ὅπου κυρίως οἱ τελευταῖοι κατοικοῦν. Ὁ Rouqueville, ἀναχωρήσας ἐξ Ἀνασελίτσης διὰ τὴν Καστορίαν, διέρχεται διὰ τοῦ χωρίου Vaïrès, χωρίου Βαλλαχάδων,³ φθάνει μέχρι τοῦ ποταμοῦ Γραμούση, τὸν ὁποῖον διελθὼν, ἀνέρχεται πρὸς τοὺς Cherbadèz, χωρίον, καθὼς λέγει, κατοικοῦμενον ὑπὸ χριστιανῶν καὶ Τούρκων εἰρηνικῶν, ἀσχολουμένων περὶ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὴν γεωργίαν. Ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου βλέπει διὰ πρώτην φορὰν τὴν Καστορίαν. «Ἡμίσειαν λεύγαν πρὸς ἀνατολάς, λέγει,⁴ εἶδον τὸ Dislaro ἔν καὶ ἡμισυ μίλλιον πρὸς βορρᾶν τὴν Bobista· τρία μίλλια περαιτέρω τὸ Touri καὶ Coustourachi⁵, χωρία κεκαλυμμένα ὑπὸ ἀμπελώνων, κατοικοῦμενα δὲ ὑπὸ πληθυσμοῦ μεικτοῦ ἐκ χριστιανῶν καὶ μωαμεθανῶν Βαρδαριωτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὀνομαστοὶ ὡς οἱ ἡμερώτατοι καὶ φιλοξενότατοι τῆς Μακεδονίας.»⁶ Τὴν γνώμην τοῦ Rouqueville περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως Βαρδαριωτῶν Τούρκων εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην ἐδέχθη καὶ ὁ Tafel ἔν τῷ περὶ Θεσσαλονίκης ἔργῳ του,⁷ νομίζω ὅμως ὅτι ἔδειξα ἐπαρκῶς ὅτι οἱ Βαρδαριῶται Τούρκοι οὔτε πρὸς τοὺς Πέρσας τοῦ Θεοφίβου ἔχουν σχέσιν,

¹ Rouqueville, Voyage de la Grèce. 2e edit. Paris, 1826, τ. III σ. 74 κέ.

² Ἐνθ' ἀν. τ. II, 509. La ville de Lepchista, ou Lepsini, que les Grecs appellent Anaselitzas, fut fondée dans le quatorzième siècle, par une colonie Bardariote devenue mahométane, que les sultans faisaient succéder aux chrétiens qu' ils avaient massacrés ou trainés en esclavage.

³ Βλ. Β. Δ. Ζώτου Μολοσσοῦ, Ἡπειρωτικαὶ μακεδονικαὶ μελέται. Τόμ. Δ'. Δρομολόγιον τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου ἀρχαιολογικόν, ἱστορικόν, γεωγραφικόν, στρατιωτικόν, στατιστικόν καὶ ἐμπορικόν. Τεύχ. Γ'. Μακεδονία καὶ Σερβία. Ἀθῆναι 1887, σ. 254 «Βαϊπέξη 1)2 ὄρ. ἀπὸ Ἄνω Σελίτσα [Ἀνασελίτσα] προάστειον 150 οἰκῶν 1000 ψ. Βαλλαχάδων ἐκτεθλημμένων ζώντων ἀπὸ τοὺς γεωργοὺς χριστιανούς τῶν πέριξ χριστιανικῶν χωρίων, οἵτινες καλλιεργοῦσι τὰς γαίας.»

⁴ Ἐνθ' ἀν. τ. II, 515.

⁵ Παραθέτω τὰ ὀνόματα ὅπως τὰ γράφει ὁ Rouqueville, διότι δὲν ταυτίζονται ἀπολύτως πρὸς τὰ σήμερον γνωστὰ ὀνόματα τῶν χωρίων τῶν Βαλλαχάδων.

⁶ Ἐνθ' ἀν. τ. II, 515. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω χωρίων ὁ Rouqueville ἔν σ. 508 ἀναφέρει ὡς μωαμεθανικά τὰ Piliori καὶ Viniá. Τὸ χωρίον Trapézitza ἀναφέρει ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ ἀγίανη τῆς Λεψίστας, τὸ δὲ Marchista ὡς τσιφλίκιον ἑλληνικόν.

⁷ Th. Tafel, De Thessalonica ejusque agro. Dissertatio geographica. Berolini, 1839, σ. 77 κέ.

τοὺς ὁποίους ὁ Θεόφιλος διέσπειρε κατὰ τούρμις ἀνὰ τὰ θέματα, οὔτε καὶ πρὸς τοὺς Βαλλαχᾶδες, διότι ἦσαν ἐγκατεστημένοι πολὺ ἀνατολικώτερον, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἄξιου, ὅπως δεικνύει καὶ τὸ ὄνομά των καὶ ἄλλαι περὶ τῆς ἐπισκοπῆς Βαρδαριωτῶν πληροφορίες.¹

Ὅλοι, οἱ μετὰ τὸν Rouquerville γράψαντες περὶ Βαλλαχάδων, ἐγγώριοι κυρίως λόγιοι ἢ Ἑλληνες ταξειδιῶται, δέχονται, ὅπως καὶ ὁ περισώσας τὰ ὀλίγα ἄσματα, συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιτόπιον παράδοσιν, ὅτι οὗτοι ἦσαν Ἑλληνες ἐντόπιοι ἐξισλαμισθέντες, οἵτινες καὶ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν διετήρησαν, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ θρησκευτικὰς ἀκόμη δοξασίας καὶ πεποιθήσεις καὶ λατρευτικὰς πράξεις χριστιανικὰς. Διαφορὰ γνωμῶν ὑπάρχει μόνον ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐξισλαμίσεως αὐτῶν. Παλαιότατος τούτων, καθ' ὅσον γνωρίζω, εἶναι ὁ Ἑλλήν λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ Β. Νικολαΐδης, ὅστις, περιοδεύσας περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τὴν Τουρκίαν, ἐπεσκέφη καὶ τὴν περιοχὴν τῶν Βαλλαχάδων καὶ παρέχει ἀρκετὰς περὶ αὐτῶν πληροφορίες.² Οὗτος προφανῶς κατὰ τοπικὴν τῶν Βαλλαχάδων παράδοσιν ἀφηγεῖται τὰ τῆς ἐξισλαμίσεως αὐτῶν ὡς ἑξῆς.

« Πρὸ δύο περίπου αἰῶνων δύο Ἑλληνες νεανίαι ἤχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐξισλαμισθέντες ὀνομάσθησαν ὁ μὲν Σινὰν Τσαούς, ὁ δὲ Χουσεῖν Τσαούς. Ἐπανελθόντες βραδύτερον εἰς τὴν πατρίδα των, τὸ χωρίον Λοῦφρι, τοῦ ὁποίου τὰ ἔρειπια σφύζονται ἀκόμη παρὰ τὴν Λεψίσταν, ἤρχισαν κηρύττοντες τὸν ἰσλαμισμὸν· εἶχον πολλοὺς βοηθούς· βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς πίεσεως, ἡ ὁποία ἐβάρυνε τοὺς χριστιανοὺς (ἐνθουσιασμένους ἐκ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ φέρουν ὄπλα καὶ θὰ ἀποβοῦν εἰς τὸ μέλλον κύριοι ἀπὸ δούλων), προσηλύτισαν ἀρκετούς, οἵτινες κατόκησαν τὴν Λεψίσταν καὶ τὰ πέριξ χωρία.

Οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ ἔλαβον ὡς ἀνταμοιβὴν τὸν τίτλον τοῦ βέη, τὸν ὁποῖον διατηροῦν ἀκόμη οἱ ἀπόγονοί των. Ἄλλ' ἢ ἀριστοκρατία αὕτη ἐπληθύνθη ὑπερβαλλόντως, καθ' ὅσον ὁ Ἄλῃ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων διέ-

¹ Στ. Π. Κωνστακίδου, Βυζαντινὰ μελέται II - V, σ. 252 κέ., 258. Εἶναι περιέργως ἡ πληροφορία τοῦ Rouquerville ὅτι εἶδεν εἰς χεῖρας Βαρδαριωτῶν (δηλ. Βαλλαχάδων) εὐαγγέλιον εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν τεκμηρίον τῆς παλαιᾶς τουρκικῆς αὐτῶν καταγωγῆς. Ἄλλὰ ποίου αἰῶνος ἦτο τὸ εὐαγγέλιον αὐτὸ καὶ πότε οἱ Βαρδαριῶται ἐξελληνίσθησαν, διὰ τὰ ἐκμουσουλμανισθῶσι κατόπι;

² Τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὸ δρομολόγιον αὐτοῦ ὁ Νικολαΐδης ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ μὲ τὸν τίτλον: B. Nicolaidy, Les Turcs et la Turquie contemporaine. Itinéraire et compte - rendu de voyages dans les provinces Ottomanes. Paris 1859. Τὴν πληροφορίαν, ὅτι οὗτος ἔχει πληροφορίες περὶ Βαλλαχάδων, καθὼς καὶ τὴν κατωτέρω περὶ αὐτῶν βιβλιογραφίαν ὀφείλω εἰς τὸν κ. Ἄπ. Βακαλόπουλον. Ἀ¹ περὶ Βαλλαχάδων πληροφορίες τοῦ Νικολαΐδου εὐρίσκονται ἐν τόμ. Β', σ. 216 κέ. ὑπὸ τὸν τίτλον Les apostates du district d' Anasséltza nommés V' Allahadés.

νειμεν ἀφθόνως τοὺς τίτλους τοῦ βέη, τοὺς βαθμοὺς τοῦ καπετάνιου καὶ τοῦ φύλακος τῶν δερβενίων εἰς ἀνθρώπους ἀμαθεῖς καὶ ἀγροίκους.

Ὅρμώμενοι ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ χάρις εἰς τὴν εὐνοίαν, ἣν ἀπολαμβάνουσιν οἱ ἐξωμόται ἐν Τουρκίᾳ, ἐντὸς ὀλίγου ἐνεφανίσθησαν ὡς πολυάριθμοι τυραννίσκοι, οἵτινες ἤσκησαν τὴν σκληρότητα αὐτῶν κατὰ τῶν σκληροτραχίλων ἀπίστων, οἵτινες ἔμενον πιστοὶ εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο οὐδόλως ἠμπόδισε τὸ πλῆθος τῶν τιτλούχων τούτων μωαμεθανῶν νὰ εὐρίσκωνται εἰς μεγίστην ἀθλιότητα. Εἶναι περίεργον νὰ τοὺς ἀκούη κανεὶς νὰ δμιλοῦν.

— Ἄλῃ μπέη, ἔκοψες ξύλα;

— Ὁχι, Χασὰν μπέη. Ἄς πάμε καλύτερα νὰ μάσουμε φρύγανα. Εἶναι λιγώτερο κουραστικό.¹

Ὡς πρὸς τοὺς ἐξωμότας τῆς ὑπαίθρου τὸ πρᾶγμα εἶναι διάφορον. Μὴ ἔχοντες τὴν ἀλαζονείαν, τὴν χαρακτηρίζουσιν τοὺς Τούρκους, καὶ μὴ γνωρίζοντες ἀκριβῶς διατί τοὺς ὀνομάζουν μουσουλμάνους, στενάζουν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀνυποδήτων μπέηδων τῆς πόλεως· καλλιεργοῦν τὴν γῆν ὅπως οἱ χριστιανοὶ καὶ δὲν διαφέρουν αὐτῶν εἰμὴ κατὰ τὸ λευκὸν σαρίκιον, τὸ ὁποῖον ἀντικαθιστᾷ παρ' αὐτοῖς τὸ μαῦρον κάλυμμα τῶν γκισούρηδων. Πρᾶοι, φιλόξενοι, εὐδιοίκητοι, ἐμφανίζουσι καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξωμότας, οἵτινες εἶναι σκληρότεροι τῶν ἀληθινῶν μουσουλμάνων, ὅπως λ. χ. οἱ τῆς Βοσνίας καὶ τῆς Κρήτης.

Ἐπισκεπτόμεθα δύο χωρία τῶν. Δὲν εὐρίσκομεν οὔτε τζαμί οὔτε μιναρέν. Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διακρίνει αὐτὰ ἀπὸ τὰ χριστιανικά, εἶναι ὅτι τὰ παράθυρα τῶν δωματίων τῶν γυναικῶν εἶναι ἀνοιγμένα ὑψηλότερον ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν δωματίων τῶν ἀνδρῶν. Ἐὰν κρύπτουν τὰ χαρέμιά τῶν, τὸ κάμνουν ὅχι διὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ παιδαριῶδες δικαίωμα τῶν πιστῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὰς οἰκογενείας τῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι, μολοντί ὁμόθρησκοι, δὲν παύουν νὰ εἶναι τύραννοί τῶν.

Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μᾶς δέχονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κατοικιῶν τῶν· δὲν μᾶς ἀποκρύπτουν ὅτι ἔχουσι νὰ ὑποφέρωσι».

Ὁ Νικολαΐδης συνεχίζων παραθέτει διάλογον μετὰ νεαρᾶς μωαμεθανῆς Ἑλληνίδος καὶ κατωτέρω² διάλογον μετὰ τινος ἱμάμη, καταγομένου

¹ Ὁ Ζῶτος ἀναφέρει τὸ σκῶμμα ὑπὸ διάφορόν πως μορφὴν.

— Πάμε, βέη, γιὰ ξύλα ἢ γιὰ φρύγανα.

— Βαλαά, δὲν ἔχω τσαρούχια.

Παραθέτει δὲ καὶ τὸ ἐξῆς.

— Δὸς μοι τὰ τσαρούχια σου νὰ πάη ὁ βέης γιὰ νερό.

— Τὰ ἔχει ὁ βέης στὸ μύλο, βαλαά.

² Ἐν σ. 253.

ἐκ Βαλλαχάδων τῶν Γρεβενῶν, ἀποκαλουμένου δ' ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων Κονιάδων Γκιαοῦρ - ἱμάμ, ἥτοι ἀπίστου ἱμάμη. Εἰς τοὺς διαλόγους αὐτοὺς εἶναι καταφανῆς ἡ σύγχυσις, ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἀμαθῶν καὶ ἀφελῶν τούτων χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο μὲν ὅτι ἦσαν Τοῦρκοι, διετήρουν ὅμως καὶ συνείδησιν τῆς ἑλληνικῆς τῶν καταγωγῆς καὶ ἀνεμείγνουν εἰς τὰ μουσουλμανικὰ τῶν ἔθιμα ὄρκους καὶ ἔθιμα χριστιανικά. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρει ὁ Νικολαΐδης τοὺς ἑξῆς διαλόγους.

— Λοιπὸν εἶσαι Τοῦρκος, Μουσταφᾶ;

— Εἶμαι, μὰ τὴν Παναγιά.

—

— Θέλεις νὰ φῶς κρέας, Ἄλῃ;

— Κρέας; Ὅχι! σήμερα εἶναι Παρασκευή.

—

Ὁ ἱμάμης ἐξ ἄλλου ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν, τί θὰ ἔκαμνον, ἀντὶ τοῦ Σουλτάνου κατελάμβανε τὴν ἐξουσίαν χριστιανός, λέγει σαφέστερον· «Θὰ φυλάξωμεν τὴν θρησκείαν μας, θὰ μείνωμεν μωαμεθανοί, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα θὰ εἴμεθα πάντοτε Ἕλληνες».

Τὴν ἀνωτέρω περὶ ἐξισλαμίσεως τῶν Βαλλαχάδων παράδοσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Ζῶτος,¹ προσθέτων ὅτι οἱ δύο πρῶτοι ἐξισλαμισθέντες νεανῖαι ὀνομάζοντο ὡς χριστιανοὶ Κωνσταντῖνος καὶ Ἀθανάσιος καὶ ὅτι παρεχωρήθησαν εἰς αὐτοὺς πλὴν τῶν στρατιωτικῶν βαθμῶν καὶ τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια τῶν προνομιούχων οἰκογενειῶν τῶν κατακτητῶν τῶν χρόνων Μωάμεθ τοῦ Β'. Συνεχίζων λέγει ὅτι ὁ ἐξισλαμισμὸς ἐνετάθη καὶ βραδύτερον, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἄλῃ Πασᾶ. Ἀναφέρει δὲ καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ Νικολαΐδου παρατιθεμένους διαλόγους ὑπὸ ἄλλην ὁμως παραλλαγὴν.

— Τοῦρκος εἶσαι, Χασάνη;

— Οὔγι! Τί λές! Ὁ πάππος μου Βασίλειος ἦταν χριστιανός, βαλαά. Στὸν καιρὸ τ' Ἄλῃ Πασᾶ ἐτούρκεψε, μὰ τὴν Παναγιά.

—

— Τρῶς τυρί, Ἄλῃ;

— Ὅχι! Κ' εἶν' Παρασκευή, ποῦ σταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστό.

—

Οἱ διάλογοι αὐτοὶ εἶναι προφανῶς σκώμματα, πλασθέντα ὑπὸ τῶν συγκατοίκων χριστιανῶν, διὰ νὰ δείξουν ἀκριβῶς τὴν σύγχυσιν, ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τοὺς Βαλλαχᾶδες μεταξὺ τῶν παλαιῶν αὐτῶν χριστιανικῶν δοξασιῶν καὶ συνηθειῶν καὶ τῆς νέας μουσουλμανικῆς αὐτῶν πίστεως.

Τοιαῦτα σκώμματα, ἀναφερόμενα ὄχι μόνον εἰς τὴν θρησκευτικὴν

¹ Ἐνθ' ἀν. σ. 252.

τῶν Βαλλαχάδων σύγχυσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀθλίαν οἰκονομικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον περιέλθει ἰδίως οἱ ἐξ αὐτῶν τιτλοφορούμενοι μπέηδες, ἦσαν, φαίνεται, πολυάριθμα, πλὴν δὲ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων συνελέγησαν καὶ τινὰ ὑπὸ τοῦ Κ. Μπέντα.¹

Ὡς πρὸς τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν Βαλλαχάδων μπέηδων ἄξια προσοχῆς εἶναι καὶ ὅσα λέγει περὶ αὐτῶν ὁ Rouqueville. Οὗτος² χαρακτηρίζει αὐτοὺς ὡς στρατιωτικὴν ἀριστοκρατίαν, ὅπως καὶ πράγματι ἦσαν εἰς παλαιότερους χρόνους, παραβάλλει δ' αὐτοὺς πρὸς τοὺς Γάλλους φεουδάρχας τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. «Ἐχουν, λέγει, τὴν φήμην, ὅτι εἶναι σπάταλοι καὶ φίλοι τῆς τραπέζης, ἐλαττώματα ὅχι σπάνια εἰς τοὺς Τούρκους. Ὁ βίος αὐτῶν ὀλόκληρος διέροχεται εἰς συμπόσια ἢ τὸ κυνήγιον χωρὶς νὰ φροντίζουσι νὰ ἀποθησαυρίζουσι οὐδὲ νὰ σκέπτονται διὰ τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον ἐπαναλαμβάνεται δι' αὐτοὺς ὅπως αἱ ὥραι τοῦ ἔτους, παρέχον εἰς αὐτοὺς ἀκενώτους θησαυροὺς τρυγητῶν καὶ συγκομιδῶν». Περαιτέρω ὁ Rouqueville ἀφηγεῖται γὰρ τῆς ὑποδοχῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀγιάνη τῆς Ἀνασελίτσας, ὅστις ἐώρταζε τοὺς γάμους του. Διακόσιοι καὶ πλέον Τούρκοι προύχοντες τῆς Μακεδονίας ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου περὶξ στρογγύλων χαλκίνων τραπεζῶν ἐπιχρυσωμένων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ πινάκια διεδέχοντο ἄλληλα. Ἔτρωγον κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πρωτογονικῶν ἀνθρώπων σχίζοντες τὰ κρέατα διὰ τῶν δακτύλων ταχέως καὶ χωρὶς νὰ ὀμιλοῦν. Νέοι δὲ ἀκόλουθοι, πλουσίως ἐνδεδιμένοι, προσέφερον κατόπιν εἰς κύπελα ἐπίχουσα οἶνον μετὰ πάγον, καθ' ὃν χρόνον οἱ μουσικοὶ ἔκαμνον νὰ ἀντηγῆ τὸ μέγαρον καὶ αἱ ἀῦλαι ἐκ τῶν ἤχων τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὀργάνων καὶ τῶν ἐπιφημιῶν». Ὁ Γάλλος πρῶξενος, ὁ ὅποιος ἦτο συνηθισμένος εἰς τὴν πολυτέλειαν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, ἐκδηλώνει τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν πολυτέλειαν τοῦ ἀγιάνη καὶ τὸν φιλόφρονα τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον τὸν μετεχειρίσθη, προσενεγκῶν μάλιστα εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ πολυτελὲς ἀργυροῦν τουρκικὸν μελανοδοχεῖον. Ἡ διαγωγή ἐν γένει καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀγιάνη καὶ τῶν λοιπῶν μπέηδων καὶ ἡ χρῆσις τοῦ οἴνου,³ ἡ ὁποία εἶναι ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς μουσουλμάνους, δεικνύουν τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν τῶν συγκεντρωθέντων εἰς τὸ συμπόσιον.

Ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ Rouqueville εἰκόνα τῆς ἀριστοκρατίας ταύτης παρουσιάζουσι τὰ σκώμματα, καθὼς καὶ αἱ πληροφορίες τοῦ Νικολαΐδου καὶ τοῦ Ζώτου. Ἡ μεταβολὴ αὕτη ὀφείλεται ἀσφαλῶς ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν σπάταλον αὐτῆς βίον, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὡς παρατηρεῖ ὁ

¹ Κ. Μπέντα, Ἀνέκδοτα ἀπὸ τῆ ζωῆ τῶν περιφίμων Βαλαάδων. Μακεδονικὸν ἱστορολόγιον Ν. Σφενδόνη, 19.8, σ. 235 κέ.

² Ἐνθ' ἀν. σ. 511.

³ Rouqueville, ἐνθ' ἀν. II, 28.

Ζῶτος, εἰς τὸ φερμάνιον τοῦ Γκιουλχανέ (1839) τοῦ σουλτάν Μειζίτι, διὰ τοῦ ὁποίου κατηγορήθησαν τὰ προνόμια τῶν βέηδων, ἀνεκουφίσθησαν δ' οἱ χριστιανοὶ χωρικοὶ ἀπὸ τῶν ἀργυρολογιῶν καὶ διαοπαγῶν αὐτῶν.

Ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐξισλαμίσεως τῶν Βαλλαχάδων ὑπάρχει, ὡς εἴπομεν, διαφορὰ γνώμων. Ὁ Rouqueville¹ λέγει ὅτι ἡ Λεψίστα ἢ Ἄνασελίτσα ἐκτίσθη κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα ὑπὸ ἀποικίας ἐξισλαμισθέντων Βαρδαριωτῶν, τοὺς ὁποίους οἱ σουλτάνοι ὑποκατέστησαν εἰς τοὺς χριστιανούς, τοὺς ὁποίους εἶχον σφάζει ἢ ἐξανδραποδίσει, οὐδὲν ὅμως τεκμήριον τῆς γνώμης αὐτοῦ προσκομίζει. Ἐκ τῶν νεωτέρων ἄλλοι μὲν θέτουν αὐτὴν εἰς παλαιότερους αἰῶνας, ΙΓ', ΙΖ' ἢ ΙΗ', καὶ ἄλλοι εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἄλῃ Πασᾶ. Αἱ ἐξερχθεῖσαι ὅμως γνώμαι εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἀτεκμηρίωτοι. Μόνον ὁ Καλινδέρης προσήγαγε θετικὰ τινὰ σχετικὰ τεκμήρια,² ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ καθορισθῶσιν ἀπώτατον καὶ ἐγγύτατον ὄριον.

Τὸ πλησιέστερον χρονικῶς πρὸς ἡμᾶς τεκμήριον εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σισανίου εἰς τὰς τελευταίας σελίδας τοῦ λεγομένου κώδικος τοῦ Ζωσιμᾶ τῆς Σιατίστης γραφεὶς κατάλογος τῶν χωρίων, τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σισανίου ἐν ἔτει 1797. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ σημειοῦνται πλὴν τῶν χριστιανικῶν καὶ τὰ μωαμεθανικὰ χωρία τῶν Βαλλαχάδων, ὡς καὶ τὰ μεικτὰ ἐκ χριστιανῶν καὶ μωαμεθανῶν. Ὡστε ἡ ἐξισλάμισις αὐτῶν εἶναι ἀσφαλῶς παλαιότερα τῆς χρονολογίας τοῦ καταλόγου, δηλ. τοῦ ἔτους 1797. Πλὴν ὅμως τοῦ τεκμηρίου τούτου ὁ Καλινδέρης ὀρθῶς ἐσημείωσε καὶ ἄλλο ἐκ τῶν κώδικος τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως, τῆς ἐπιλεγόμενης τῆς Ζάμπορδας. Ἐν τῷ κώδικι τούτῳ ἀναγράφονται ἐν ἔτει 1692 ὀνόματα χριστιανῶν δωρητῶν καὶ ἱερέων ἐκ χωρίων, τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ ὡς ἀμιγῆ μωαμεθανικά, ὡς τὸ Βέντζι, οἱ Ἄγαλαῖοι, ἡ Τόριστα, ἡ Πηγαδίτσα κ.τ.λ. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τεκμηρίου τούτου κατὰ τὸν Καλινδέρην ἡ ἐξισλάμισις τῶν Βαλλαχάδων θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῆ μετὰ τὸ ἔτος 1692. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐξισλάμισις ἐγένετο μετὰ τὸ 1692, ἀλλὰ πρὸ τοῦ 1797.

Εἰς τὰ τεκμήρια ταῦτα δύνανται, νομίζω, νὰ προστεθῶσι καὶ δύο ἄλλα. Πρῶτον ὁ Rouqueville κατὰ τὸ ταξείδιόν του εὔρε τὰ χωρία μωαμεθανικά, οὐδένα δὲ λόγον κάμνει περὶ προσφάτου αὐτῶν ἐξισλαμίσεως ὑπὸ τοῦ Ἄλῃ Πασᾶ. Ἄρα καὶ πρὸ τούτου ἦσαν μωαμεθανικά. Δεύτερον ἡ παράδοσις τῶν Βαλλαχάδων, ὅτι οἱ πρῶτοι ἐξισλαμισθέντες ἦσαν δύο ἐγγχώριοι νεανία, ἀχθέντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁσονδήποτε καὶ ἂν θεωρηθῆ ἢ πλάσμα, προϋποθέτει καὶ ὡς πλάσμα ἀκόμη τὸ παιδομάζωμα, τὸ

¹ Ἐνθ' ἀν. ΙΙ, σ. 509.

² Μιχ. Α. Καλινδέρη. Σημειώματα ἱστορικὰ (ἐκ τῆς Δυτ. Μακεδονίας). Πτολεμαίς, 1939, σ. 6, 45-6.

ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ἔληξε περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Πρέπει λοιπὸν ἢ ἐξιslάμισις νὰ ἤρχισε πρὸ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος τούτου. Βεβαίως τὸ ὄριον τοῦ 1692 τοῦ κώδικος τῆς Ζάμπορδας εἶναι σημαντικόν, ἀλλ' ἢ ὑπαρξίς εἰσέτι χριστιανῶν εἰς τὰ χωρία δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἐξιslαμισμὸς δὲν ἐγένετο βιαίως καὶ ὁμαδικῶς, ἀλλὰ πρὸς-χώρησε βαθμηδόν. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι πρὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ὠρισμένα χωρία ἦσαν καθαρῶς μωαμεθανικά, δὲν ἔχει ἀπόλυτον ἀποδεικτικὴν σημασίαν διὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους, διότι κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ Καλινδέρη ἢ σύστασις τῶν χωρίων τούτων ἔνεκα μετακινήσεων τῶν πληθυσμῶν δὲν παρέμενε πάντοτε ἡ αὐτή. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐξασθενίζει τὴν γνώμην, ὅτι ἀποκλείεται ὁ ἐξιslαμισμὸς πρὸ τοῦ 1692. Κατὰ ταῦτα, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἐξιslαμισμὸς ἤρχισε πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1692 ὑφίσταντο ἔτι ἀρκετοὶ χριστιανοὶ εἰς τὰ κατόπιν καθαρῶς μωαμεθανικά χωρία, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δεικνύει ὅτι δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη τὴν ἔκτασιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε κατόπιν, νομίζω ὅτι τὴν ἔναρξιν αὐτοῦ δυνάμεθα ἀκριβέστερον νὰ θέσωμεν περὶ τὸ τρίτον τέταρτον ἢ τὰ μέσα τοῦ ΙΖ' αἰῶνος. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἐξηκολούθησε σποραδικῶς καὶ μέχρι τέλους τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἔνεκα οἰκονομικῶν κυρίως πιέσεων τῶν μπέηδων, τῶν Τουρκαλβανῶν καὶ τοῦ Ἀλῆ, ὅστις μετέβαλλεν εἰς τσιφλίκια τὰ χριστιανικά χωρία, ἀθρόοι ὅμως ἐξιslαμίσεις κατὰ τοὺς χρόνους τούτους μὲ τὰ ὑπάρχοντα σήμερον τεκμήρια δὲν φαίνονται πιθανά.

Πόσα καὶ ποῖα ἦσαν τὰ ἐξιslαμισθέντα χωρία δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν. Ὁ κατάλογος τοῦ Νεοφύτου σημειώνει τὰ κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ μωαμεθανικά χωρία, ἐσχάτως δ' ὁ Δρόσος ἐδημοσίευσεν κατάλογον αὐτῶν τῆς Ἀνασελίτης καὶ τῶν Γρεβενῶν,¹ ἔχω ὅμως τὴν ἰδέαν, ὅτι ἀμφότεροι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὀριστικοί. Νομίζω ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συλλεχθῶσι καὶ ἄλλαι περὶ τῶν Βαλλαχάδων² πληροφορίες καὶ ὅτι εἶναι ἀναγκαία μία συστηματικὴ περὶ αὐτῶν μελέτη, ἢ ὁποία θὰ διεφώτιζε μίαν μικρὰν θλιβερὰν σελίδα τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας. Διὰ τὸν μέλλοντα νὰ ἀσχοληθῇ περὶ αὐτὴν παραθέτω ἐνταῦθα καὶ τὴν ὑπόλοιπον βιβλιογραφίαν, τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀπ. Βακαλοπούλου σημειωθεῖσαν.

Λάμπρου Κουτσονίκα, Γενικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀθῆναι, 1863, τ. 1, σ. 124.—Γ. Π. Σ. Π., Οἱ Βαλαᾶδες.

¹ Ζαχ. Δρόσου, Οἱ Βαλαᾶδες τῆς Ἀνασελίτης καὶ τῶν Γρεβενῶν. Ἡμερολόγιον Δυτικῆς Μακεδονίας. 1938, σ. 146·9.

² Ἀναφέρω π. χ. τὸν περιηγητὴν Leake, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδω.

Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον. Ἐν Ἀθήναις, 1911, σ. 113.—Κ. Ἀγγελῆ, Τὸ Τσοῦλιον. Ἡμερολόγιον Δυτικῆς Μακεδονίας. Κοζάνη, 1932, σ. 138-140, 141.—Ζαχ. Δρόσου, Οἱ Βαλαᾶδες τῆς Ἀνασελίτης καὶ Γρεβενῶν. Ἡμερολόγιον Δυτικῆς Μακεδονίας. Κοζάνη, 1938, σ. 146-9.—Μιχ. Καλινδέρη, Γραπτὰ μνημεῖα ἀπὸ τῆ Δυτ. Μακεδονία χρόνων τουρκοκρατίας. Πτολεμαῖς, 1940, σ. 56, 60.—Ἰ. Ν. Φωτοπούλου, Ἱστορία τῆς Ξελίτης—Ἐρατύρας ἀπὸ τοῦς ρωμαϊκοῦς χρόνους μέχρι τοῦ 1912 καὶ ἐν μέρει μέχρι σήμερον. Ἀθήναι, 1939, σ. 67 κέ.—Ἀντ. Δ. Κεραμοπούλου, Τί εἶναι οἱ Κουτσόβλαχοι. Ἐν Ἀθήναις, 1939, σ. 19, 58.—Ἀλ. Λέτσα, Ὁ γάμος ἐν Βογατσικῶ. Μακεδονικά τ. Α', σ. 129.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ]